

Arrest

nr. 271 918 van 26 april 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 november 2018 dient verzoeker een aanvraag in tot machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 januari 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 239 921 van 21 augustus 2020 het beroep verwerpt.

Op 17 juni 2020 dient verzoeker voor de tweede keer een verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 oktober 2020 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote en zijn dochter, een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 22 oktober 2020 wordt het verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing dient verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op 4 januari 2022 wordt verzoekers verblijfsaanvraag door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing stelt verzoeker, samen met zijn echtgenote en zijn dochter, beroep in bij de Raad, die het beroep verwerpt bij arrest nr. 271 917 van 26 april 2022.

Op 6 januari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoeker per aangetekend schrijven ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : C. (...) R. (...)
voornaam : D. (...) F. (...)
geboortedatum : (...) 1959
geboorteplaats : (...)
nationaliteit : Venezuela*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/10/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 07/12/2017 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 41, lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet hij het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing stelt: "betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. "

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement."*

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker, meer bepaald met zijn gezondheidstoestand. Verzoeker is ziek en heeft nood aan toegang tot artsen, ziekenhuis, medicatie enz. De actuele en verslechterde situatie in Venezuela maakt die toegang niet mogelijk.

Er werd geen rekening gehouden met zijn medische situatie

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd en niet redelijk tot stand gekomen. De motiveringsplicht is geschonden.

De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 74/13 Vw.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

-het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

-het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

-de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...."

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147. punt 94, en 6 september 2012. Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben.

Er wordt geen rekening gehouden met de situatie van de verzoeker, meer bepaald met de medische situatie van verzoeker. Zoals uit het administratief dossier blijkt is verzoeker ziek en heeft hij tal van geneesmiddelen nodig, moet hij regelmatig op controle enz. De gewijzigde socio-economische situatie van verzoeker maakt dat hij risico loopt om geen toegang te krijgen tot deze levensnoodzakelijke medicatie evenals toegang tot artsen en ziekenzorg. Bovendien bestaat het risico dat verzoeker, noch zijn echtgenote er werk vindt en niet zal kunnen betalen voor deze medische zorgen. In de periode sinds de weigering van de aanvraag tot internationale bescherming is de situatie in Venezuela dermate verslechterd dat er geen garanties zijn dat verzoeker medisch kan behandeld worden en dreigt bij de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM.

Wanneer verzoeker gehoord zou zijn geweest had hij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C- 383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikel 74/13 uit."

2.2 Verzoeker voert de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande beginselen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motieven moet worden beoordeeld aan de hand van de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* wordt de schending van het materiële motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand. Er valt hierover niets te lezen in de bestreden beslissing.

De Raad bemerkt het volgende. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt op zich niet dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. De verplichtingen die voortvloeien uit deze bepaling zijn overigens enkel aan de orde indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar het land van herkomst. Ook in artikel 7 van de vreemdelingenwet kan geen dergelijke formele motiveringsplicht worden gelezen. Zo strekt de uitdrukkelijke motiveringsplicht er enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze verplichting reikt echter niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren.

Het volstaat met andere woorden dat de gemachtigde, op een relevant tijdstip voorafgaand aan het treffen van de verwijderingsbeslissing, heeft rekening gehouden met de relevante gegevens (indien van toepassing) betreffende een eventueel gezins- en familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zonder dat hij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de akte zelf dient te motiveren. Dit blijkt ook uit het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waar wordt gesteld dat de gemachtigde *“bij het nemen”* van een beslissing tot verwijdering *“rekening [houdt]”* met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”, wat eerder wijst op een specifieke zorgvuldigheidsplicht doch niet zozeer op een uitdrukkelijke motiveringsplicht. Dat een beoordeling in het licht van de hogere verdragsrechtelijke normen en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet gebeuren, houdt derhalve nog geen verplichting in om deze beoordeling in de bestreden akte zelf op te nemen. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere, recente beslissingen of uit stukken in het administratief dossier.

In casu bevat het administratief dossier een evaluatienota betreffende artikel 74/13 van de vreemdelingenwet d.d. 6 januari 2022. In deze nota wordt uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent de gezondheidstoestand van verzoeker:

“Gezondheidstoestand : Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Derhalve

- 1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) Kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/38/EG, noch op het artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Betrokkene diende een aanvraag 9bis in. Betrokkene kreeg in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om eventuele elementen van integratie aan te brengen.

We wijzen er echter op dat deze eventuele elementen van integratie aangebracht werden in het kader van de aanvraag 9bis die op 04/01/2022 negatief afgesloten werd. Bovendien is het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten en levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af;

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Waar verzoeker voorhoudt dat geen rekening is gehouden met zijn gezondheidstoestand, kan hij aldus niet worden gevolgd. Uit de bovenstaande evaluatienota blijkt nadrukkelijk dat de gemachtigde, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, een evaluatie in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft gevoerd. De gemachtigde verwijst hierbij naar de aanvraag tot verblijfsmachtiging die verzoeker heeft ingediend met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard, hetgeen betekent dat het verblijf van verzoeker in België niet kan worden geregulariseerd om medische redenen. Het betoog van verzoeker waar hij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat hij ziek is, tal van geneesmiddelen nodig heeft en regelmatig op controle moet, is niet dienstig nu de arts-adviseur in zijn medisch advies van 17 januari 2019 reeds heeft vastgesteld dat hij sinds de ingreep geen nood meer heeft aan medicatie, dat de prognose als gunstig wordt geëvalueerd en dat hij slechts eventueel op controle moet gaan. Verzoeker toont niet aan dat zijn gezondheidstoestand inmiddels is veranderd sinds 17 januari 2019.

In zoverre verzoeker zich beroept op de socio-economische situatie in Venezuela, verwijst de Raad naar hetgeen reeds is beslist door de gemachtigde in zijn beslissing van 4 januari 2022 waarbij de verblijfsaanvraag van verzoeker met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Hierin wordt gesteld:

"Uit de elementen die betrokkenen aanhalen, kan niet worden afgeleid dat er voor wat hen betreft ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat zij in geval van terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen. Betrokkenen hebben in Venezuela een eigen huis (met de naam '(...)') en veel familieleden die in Venezuela werkzaam zijn. Zoals uit hun verklaringen blijkt, hebben ze nog steeds contact met deze familieleden. Mevrouw P. (...) D. (...) C. (...), Y. (...) D. (...) C. (...) is zoals eerder vermeld systeemingenieur en zal ongetwijfeld in aanmerking komen voor een job op de arbeidsmarkt. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat betrokkenen in een situatie van extreme armoede dreigen terecht te zullen komen."

Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing heeft ingesteld, is door de Raad verworpen bij arrest nr. 271 917 van 26 april 2022. De bovenstaande beoordeling van de gemachtigde is aldus definitief geworden. Met het betoog dat verzoeker in zijn verzoekschrift voert, kan hij geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat hij effectief een risico loopt om geen toegang te krijgen tot "levensnoodzakelijke medicatie evenals toegang tot artsen en ziekenzorg". Ook waar hij stelt dat het risico bestaat dat hij en zijn echtgenote geen werk zullen vinden, kan worden verwezen naar bovenstaande beoordeling van de gemachtigde. Verzoeker brengt geen nieuwe elementen bij die aannemelijk maken dat hij in een situatie van extreme armoede terecht zal komen. Het betoog van verzoeker slaagt er niet in de motieven van de gemachtigde te ontcrachten.

Voor zover verzoeker met zijn betoog een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wil maken, volstaat het om toe te lichten dat verzoeker geenszins aantoonde dat hij zal worden onderworpen aan folteringen, mensonterende of vernederende behandelingen in Venezuela. Artikel 3 van het EVRM vereist dat men doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar men wordt teruggestuurd, men een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. De vreemdeling die aanvoert dat hij

een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker zich *in casu* beperkt tot een blote bewering van onmenselijke behandeling, zonder dat deze enigszins aannemelijk wordt gemaakt.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de elementen vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waardoor een schending van voormeld artikel en van de materiële motiveringsplicht, noch van het redelijkheidsbeginsel, aannemelijk wordt gemaakt.

Tenslotte voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht in de zin van artikel 41, lid 2 van het Handvest. Verzoeker betoogt dat het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid leidt, zonder dewelke de procedure een andere afloop had kunnen hebben. Wanneer hij zou zijn gehoord zou hij hebben kunnen wijzen op zijn gezondheidstoestand en de gewijzigde socio-economische situatie in Venezuela.

De Raad bemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Met verwijzing naar het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met verzoekers gezondheidstoestand. Verzoeker kan aldus moeilijk voorhouden dat, indien hij de mogelijkheid zou hebben gehad om op dit element te duiden, de gemachtigde een andersluidende beslissing zou hebben genomen. Betreffende de socio-economische situatie in Venezuela kan met verwijzing naar de beslissing van de gemachtigde van 4 januari 2022 worden gesteld dat verzoeker dit element reeds kenbaar heeft gemaakt aan verweerder. De gemachtigde heeft dit element echter niet weerhouden. Niets duidt erop dat indien verzoeker alsnog de kans zou hebben gehad om opnieuw op dit element te duiden, de gemachtigde een andersluidende beslissing zou hebben genomen. De elementen waar verzoeker in zijn verzoekschrift naar verwijst zijn elementen waarvan verweerder reeds kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt kan aldus geen schending van het hoorrecht in de zin van artikel 41, lid 2 van het Handvest worden weerhouden.

Het enige middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN